

бо хъркане се чу въ гърдитѣ на звѣра, жилитѣ взеха да се свиватъ, по тѣлото прѣминаха трѣпки, и мускулитѣ поляка се подуха и опнаха — сѣкашъ му се присънваше нѣщо и той на сънъ се готвѣше да литне къмъ далечни, сънувани краища . . .

— Нека по-рано да погледне на мене, — каза момчето. — Почакай. Скоро ще бжде. Сега! . . . Внезапно Левътъ се повдигна съ свѣткавична бързина. Голѣмата глава, която изглеждаше още по-голѣма и красива отъ разкошната жива, се държеше безъ мжка, безъ трепетъ, високо и свободно, като въ отдавнаминалото врѣме. Лапитѣ се държаха съ първата сила и здравина. Само ноктитѣ дълбоко се впиваха въ земята и това показваше, какви усилия коштуваше това държание на звѣра. Но отъ всичко най-чудни бѣха неговитѣ очи.

Левътъ сѣкашъ гледаше по-далечъ отъ прѣди. Какво гледаше той, за какво мислѣше? Не бълнуваше ли пакъ?

Орнандо съ майка си почти разбираха мислитѣ и видѣнията на лева: тѣй дълбокъ и свѣтълъ бѣше неговиятъ погледъ.

Сабилія бързо хвана ржката на сина си.

Тя си спомни какъ веднажъ стоеше прѣдъ лева, но тогава между тѣхъ нѣмаше рѣшетка, — и я обзе страхъ.

— Хайде! — Извика тя.

Орнандо мълчаливо освободи ржката си.

— Той е тѣй красивъ, тѣй красивъ! — каза слѣдъ малко той. — Азъ искамъ да го погледамъ още, още . . .

Левътъ чу тѣхнитѣ гласове и очудено погледа къмъ тѣхъ.